

Дневник НОБ-а

(28 маја—10 јуна 1942)

28 мај 1942 године

Око 7 часова батаљони Зетског одреда пошли су даље. При поласку смо им дали нешто мало кухињског посуђа. Све што смо добили од 4 ударног батаљона ја и Љубо смо подијелили по четима. Четним коморама смо додијелили још по два коња, а штапској једног.

Десно крило 1 чете напале су око 8 часова четничке снаге. Према извјештају 3 чете, примијећено је, око 9 часова, пребацивање непријатеља (четника) у мањим групама од Меких Дола — Војник. На двије голе главице, које се налазе на линији Сурдуп—Чоловића Споменик—Љељан појавиле су се веће групе четника. Не крију се нарочито. Једни су, чак, поставили и заставу.

Са правца Војника, око 13 часова, чула се пушчана ватра и постепено се све више приближавала. У 14 часова на голим брди-ма која доминирају положајима наше 3 чете појављују се групе четника. Стално шемлуче иако их нико не омета у напредовању. Мало касније они почињу да наступају по дјеловима и од Градачке Пољане преко Игришта и у правцу Праге. Непријатељске снаге које су се спустиле са правца Војника настоје да заобиђу наше лијево крило и тако нас што више угрозе. Но, непријатељ — скоро са свих страна — наступа и настоји да нас заокружи, па да би остварио ову своју замисао почео је да наступа и од Стијене. Свуда се около водила борба. У најтежем положају је 3 чета. Ето како је сад загустило: јутрос смо се заносили другим мислима и правили комбинације да у току ноћи напанемо и разбијемо непријатељске снаге, које су држале положај Љељана. Ове наше јутрошње планове одобравао је и политком Одред друг Мило Ј. Види се да смо имали „добра“ обавјештења о намјерама и снази непријатеља. Али када нам је касније постало јасно шта он хоће, на брзину смо евакуисали све кухиње. А исто тако у вези са све јачим притиском непријатеља наређено је 3 чети да се, врло пажљиво извлачи и прикупља у близини куће у којој се, још, налази сједиште штаба батаљона. Према развоју борбе наш положај све више добија облик српа или боље рећи, ми смо остали дубоко у непријатељском распреду, просто, као да се налазимо у отвореном цепену. Морамо онемогућити даље напредовање непријатеља према Липовој Равни и тамо смо упутили замјеника команданта бата-

љона. Треба што прије извучити штаб батаљона и читаво људство из ове ситуације да се не би нашли у обручу. принуђени смо да се повлачимо тереном широким од 300—400 м. сјеверно од пута Јасеново Поље—Липова Раван — који су још држале наше снаге. Да би сигурно обезбједили овај правац за извлачење, упутили смо тамо као гојачање једну групу бораца на челу са командиром 2 чете другом Г. и његовим замјеником В. Б., и њима је пошло за руком не само да задрже непријатеља, већ да га натјерају и на извјесно повлачење. Овом приликом је теже рањен и заробљен четник Милутић Бацковић, сељак из Страшевине. Наши су га смјестили у једној кући и превили. Бацковић је причао да су нас јутрос напали и данас са нама водили борбу 3 четничка батаљона, јачине нешто преко 1.000 војника. Пошто смо се ослободили из маказа, поставили смо батаљон фронтално према непријатељу.

На даљини од 150—200 м. према нашем положају, на једној главици, била је једна бројнија група четника и одатле пудала. С обзиром да смо их могли без неких тешкоћа отјерати, око 20 часова смо одлучили да извршимо на њих препад. Са још неколико бораца пошли смо Димитрија, Војо, Бајо и ја. Пажљиво смо се провлачили и приближавали мјесту, с циљем да их опколимо, и нанесемо им што је могуће више губитака. Али тек кад смо стигли на само јуришно отстојање на нашу жалост они су се већ били повукли — вјероватно у правцу Јасенова Поља.

Доље се чула велика галама. Изгледа да су се тамо испуљали. С обзиром да нас је већ штитио мрак, ми смо ријешили да им се приближимо што је могуће више и тако са отстојања отприлике од 200—300 м., испалили смо по неколико метака у оном правцу одакле смо чули грају. Нијесмо их изненадили. Одмах су на нас осули ватру из митраљеза и минобацача — али ништа, ноћу су погодци сасвим случајни. Једна мина је пала испред мене око 30 м., притисак је био толико јак да ми се учинило као да ме неко приковао за земљу. Након овога смо се вратили натраг и, према наређењу Штаба одреда, повукли мало иза Липове Равни ради вечере и одмора.

Полсжај смо осигурали стражама и патролама. Људи су добили у 23 часа храну.

Данас смо имали једног погинулог — Радована Драганића, из Петровића — Бањани и два теже рањена и то: Кујачића Драга из Нудола и Дивљан Обренију, из Гацка. — Непријатељ је имао више мртвих и рањених али, ми тачан број не знамо.

У току борбе дезертирала су 4 наших, а 20 ударника се није још јавило у своје чете.

Данас у току борбе обилазили су наше положаје замјеник команданта одреда друг Буро Р., командант Зетског одреда друг Радомир Б. као и друг Саво Оровић.

У току дана одржавали смо редовну везу са Штабом одреда и стално га обавјештавали о развоју борбе. На нашем лијевом крилу у 19 часова, био се развио за борбу и 1 батаљон Зетског од-

реда, али он није ступао у акцију, а касније се и сам повукао уназад.

Четници су данас утрошили велике количине муниције — пуцали су као сватови. Имам утисак да они пуцају свуда и на сваку страну, а да баш тако, превелики број од њих, не гађа онако директно да постигне погодак.

29 мај 1942 године

Наши су посјели положај у 3,30 часова. Непријатељ је са правца Стијене почео да спушта патроле, а од 7 часова, повремено се чула пушчана ватра. Четничке банде су се врло лагано и опрезно кретале према Липовој Равни. Наше положаје који су се налазили мало позади овога мјеста они су тукли митраљеском ватром. — У 7,30 часова послали смо извјештај Одреду. Неке непријатељске војнике, који су се у 12 часова приближавали Липовој Равни, наши су гађали тешким митраљезима.

Око 14 часова добили смо извјештај, да борац М. П. разбијачки дјелује међу људима. Треба, говорио је он, батаљон распустити и поново организовати герилске групе; већ су сви најбољи борци дезертирали из батаљона; ми пропадамо по свим положајима, а штабови ладују по рупама. — Наредили смо да се разоружа, ухапси и спроведе ради истраге. На саслушању он, углавном, све признаје, настојећи да то претстави безазлено. Саслушани свједоци М. В. и Б. А. тешко терете оптуженог М. П. — Након завршене истраге, предали смо га на чување 3 чети, а ми пошли у правцу гдје је требало да се налази штаб.

У току читаве ноћи непријатељ је повремено пуцао из тешких митраљеза.

30 мај 1942 године

Иако доста ријетко, непријатељ је пуцао у правцу наших положаја, ако не ни ради чега другог а оно бар ради тога, да покаже да се још тамо налази.

У јутрошњем рапорту 3 чете стоји, да је ноћас у 1,15 часова ухапшени М. П. покушао да побјегне, и стражар га је, када није хтио да стане, на даљини од 100—150 м, убио.

Одржали смо састанак партиског бироа у батаљону од 10—15 часова, а послије сам обављао неке текуће послове; средио сам и забиљежио све што је било потребно у дневник.

31 мај 1942 године

Јутрос је наш батаљон држао положаје на којима се налазио још од прекјуче, испод Војника, нешто мало изнад Липове Равни па право до под Шишман. Чете су биле распоређене: испод Војника 2 чета, изнад Липове Равни 3, а испод Шишмана — на десном крилу — 1. Бројно стање батаљона било је 130—140 бораца.

Четници су, око 8 часова, напали наше положаје са јачим снагама; а према обавјештењу, као појачање стигла им је и 1 чета.

Италијана. Најјачи непријатељски притисак био је у 10 часова, на положај 3 чете, и она је била принуђена да се повуче на прихватни положај, с обзиром, да се и 4 батаљон Дурмиторског одреда, који је био на њеном лијевом крилу, исто тако повукао. У овој борби је јуначки погинуо командир 3 чете друг Бајо Николић, из села Милочана, Општина кочанска.

Минобадачи су стално гађали наше положаје. У 15,30 часова дошло је до оштрије борбе и на сектору 2 чете. Непријатељ је, у 16 часова, убацио у борбу и шест тенкова, који су се кретали комуникацијом до Ханова Мићовића, гдје је, на путу, била постављена прва озбиљнија препрека, одакле су били принуђени да се врате. — За вријеме борбе обишао је положај замјеник команданта Одред друг Ђуро и осматрао кретање непријатеља.

Око 17,30 часова, преко Шишмана, повлачила се 1 чета, на правцу према Хановима Мићовића. Исто тако повукао се и један вод 3 чете са политкомом Д. В. Пошто је терен код Ханова Мићовића скоро био празан, то смо формирали један јак вод од 1 и 3 чете и упутили га са једним пушкомитралезом горе, да би онемогућили брзо наступање непријатеља. Затим смо наредили да се сво људство прикупља на Живу.

Друг Ђуро нам је саопштио наређење, да се најдаље до 22 часа, батаљон прикупи и вечера, а онда да крене правцем Жива—Брезна—Бајово Поље—Миљковац, гдје треба да се одмори уколико дозволи војна ситуација.

Пошто се људство искупило и вечерало, наставили смо покрет према добијеном наређењу.

1 јун 1942 године

Путовали смо читаву ноћ и у Миљковац стигли у 5,30 часова. Пут отприлике дуг око 20 км., прешли смо за 6,30 часова. Борци су се на маршу држали релативно добро, а нарочито кад се узме у обзир да су прошли дан провели у борби; да је била ноћ и да се, углавном, стално путовало. Кад смо се приближили Миљковцу, развили смо заставу и борци су са пјесмом ушли у село. Чим смо стигли, наредили смо да се за људе припреми ручак, а потом је главни задатак био пронаћи станове за смјештај.

Борци су се одмарали до 18 часова. Од Оперативног штаба из Заборја добили смо наређење да упутимо 30 пробраних бораца из батаљона, који треба да се тамо јаве ради специјалне акције. Одабрали смо тражени број другова и они су пошли у Заборје око 20 часова.

Завршио сам дневне послове, тек око 23 часа када сам легао да спавам.

2 јун 1942 године

У току ноћи, око 2 сата, стигао је друг Милутин, члан Врховног штаба у друштву са командантом и политкомом Главног штаба. Дошли су право у кућу гдје је био смјештен Штаб батаљона,

али их нико није заустављао — јер, уствари, није ни било страже. Код 2 чете била је стража, али је била врло слаба. Борац на стражарском мјесту готово је спавао. Другови су овакву небудност сасвим оправдано критиковали.

Састанак Штапске партиске ћелије почео је у 10 часова, завршио се тек у 14. Другу Д. Б. саопштена је партиска казна. Он сматра да није требао да буде кажњен, иако је, без сумње, онакав његов поступак према другу В. Ш. — крупна прешка.

Око 16 часова добио сам позив да пођем у Оперативни штаб у Заборју, јер је наш батаљон требао да крене заједно у акцију са 2 батаљона Зетског одреда. Од 90 бораца, који су били присутни формирали смо 3 чете. У Заборју нијесмо имали времена да припремамо вечеру, већ смо онако на брзину испекли по комад меса и попили по чашу варенике и у 22 часа кренули даље.

Наш основни задатак био је: правцем од Заборја — преко Бундоса — Пољица — Спречеве Главице, пажљиво заобилазећи лијево крило непријатељских снага које су држале Стојковац, Брезна и Живу, избити на Јаворак, наћи се иза леђа непријателу, напасти га, разбити и поново овладати овим положајима.

3 јун 1942 године

Читаву ноћ, а и касније, кретали смо се беспућем по непознатом терену, кроз врло пуну шуму. Често смо се задржавали, а нарочито у току ноћи, да би по карти контролисали да ли се држимо одређеног правца, а неколико пута смо се враћали због тога што смо били зашли. Пут је био дуг, отприлике око 25 км. и умјесто да стигнемо — као што је било предвиђено на Јаворак, најкасније у зору, ми смо у непосредној близини овог мјеста стигли тек у 16 часова. На путу смо остали 19 часова.

Дисциплина је била на висини, на маршу су се људи држали добро иако су били уморни и гладни. С обзиром на велико закашњење, није се могло више говорити о извршењу постављеног задатка и Штаб колоне који су сачињавали командант друг Р. Б. и политком М. Ј., одлучио је да се приступи извођењу друге акције.

У шуми, близу Јаворка, људство се одмарало 3 сата, а потом смо упутили патроле да испитају стање код Ханова Мићовића. Пошто, према извјештају није било никога, и ми остали смо се у 21 час пребацили тамо и остали до зоре.

Читави прошли дан и ноћ нијесмо добијали ништа за храну.

4 јун 1942 године

Јутрос рано поставили смо три засједе на комуникацији Никшић—Бајово Поље. Прву у камењару на ивици шуме са лијеве стране пута, ниже од Ханова Мићовића према Липовој Равни; другу на самом Јаворку, тамо гдје колски пут улази у шуму и трећу у шуми изнад саме Живе. Задатак засједа је био да заробе, униште или одбаце непријатељске снаге, које би на њих наишле.

Мало касније одредили смо неколика друга ради проналаска хране.

Прва засједа је, са пушкомитраљеском ватром, у 10 часова зауставила један теретни камион, који је из Никшића превозио храну за четничке банде. У колима је била поред хране и наоружана четничка пратња, која се изузев тројице предала, а ови су искочили из кола и покушали да побјегну, али свега је једноме успјело, а остала двојца су убијени. Извјесни кажу да су ови који су покушали да бјеже били четнички жандарми. Међу онима који су се предали био је и интендант Пјешивачког четничког батаљона познати петоколонаш С. И.

Случајно је погодио метак и неку средовјечну жену, која се налазила у кабини камиона, а наводно се зове госпођа Кадовић из Никшића. Било нам је жао, јер њој нијесу били намијењени ови меци.

У камиону смо нашли око 700 војничких хлебова, 2 сандука мина за бацач (24 комада), нешто мало дувана, као и неке друге ситнице. Овај драгоцјени плијен одмах смо евакуисали дубље у шуму, а потом кола запалили.

Друга засједа је заробила неколико четника из Пјешиваца, а трећа, у којој се налазила наша 3 чета и једна чета 2 батаљона Зетског одреда дочекале су једну повећу групу четника (око 25), на челу са неким четничким официром. На позив да се предају и положе оружје, они су то одмах урадили, изузев оног четничког официра који се поуздао у своје ноге и надао се у бјегство. Наши су припуцали, и он је пао погођен са више метака. Одмах су га пртресли и узели му документа, која су била пробијена метком, али се из њих ипак могло видјети какву су звјерку уловили. Пред њима је лежао, без да даје икакве знаке живота, познати четнички коловођа и издајник Радојица Рончевић, официр бив. југословенске војске.

Пошто се радило о познатом бандиту, неки другови су предлагали да му се ради сваке сигурности, дода још један метак, али је и у овом случају побиједила теза да треба штедјети муницију, јер је ионако готов.

Ова засједа је заробила и два четничка курира који су се враћали на моторциклу, које су наши мало касније уништили.

Чим се чуло пуцање изнад Живе, четничке јединице које су држале положаје Стојковац и поврх Горњих Брезана једним дијелом су се кренуле у том правцу и напале наше, прије него што су успјели да се повуку у састав главнине. У овој борби је погинуо Радован Бешић, студент права из Пипера, борац 2 батаљона Зетског одреда.

Пошто су четници наступали фронтално од Живе, ми смо се у 14 часова повукли дубље у шуму. Другови су, који су били одређени ради проналаска хране, реквирирали двојици богатијих сељака 15 оваца, а још 4 им је даровао М. М. и тако су обезбиједили свима богат ручак. Хлеба и меса је било доста. Када је сређено

оно што је остало од плијена и све спремљено за покрет, кренули смо натраг у 17 часова.

Од свих заробљеника, њих тројицу најизразитијих шпијуна и издајца, међу којима и четничког интенданта С. И. ликвидирали смо.

5 јун 1942 године

Баталјон се тек у 12 часова вратио у Миљковац. Ја сам се, са још неколико другова, задржао у Пејовића Пољу ради подјеле плијена са Зетским одредом. Све што је заплијењено на Јаворку и четвртог увече отпремљено је овамо, требало је да се подијели на два равна дијела, али приличан број хљебова успут је нестао, тако да смо ми од двеста комада који су били отпремљени, овдје добили свега шездесет. Тако, због овога, наша 3 чета није добила хлеб.

Из Пејовића Поља пошао сам тек у 18 часова. Иако су борци нашега баталјона били много оптерећени ношењем пушкомитраљеца, муниције и остале спреме, нијесу заостајали на путу. Расположење, издржљивост и дисциплина су били добри.

6 јун 1942 год.

У 2 часа су ме пробудили и саопштили наређење, да се са 30 одабраних бораца из баталјона ставим на расположење штабу Зетског одреда. Потребан број бораца одабрао сам из 1 и 2 чете и у 5 часова се са њима јавио на Пејовића Поље. Од наших 30 бораца и још 30 из Зетског одреда формирали смо „Десну гонећу колону“. За команданта је одређен друг М. Ш., а ја за политичког комесара.

Наш задатак је био да правцем Пејовића Поље, Горња Брзна, Жива, Јаворак, Шишман, Пиштета стално нападамо непријатеља, који наводно отступа, настојећи да му бочном ватром нанесемо што више губитака. Кад смо стигли у 10 часова на Живу, установили смо, да непријатељ-четници не само не отступа, већ да се ушанчио и чврсто држи положаје. Како овим правцем нијесмо могли да се пребацимо у њихову позадину, ја и друг М. Ш. донијели смо одлуку да измијенимо правац свог кретања, и умјесто правца Жива—Јаворак, кренемо правцем Жива—Јаблан Брдо, јер о гоњењу непријатеља који „отступа“ није било ни говора. То је био нетачан извјештај или лијепа жеља. Са једног zgodног мјеста осматрали смо двогледима врзмање четника горе на Јаворку. Одавде се требало пребацити дијелом колскога пута, који је био под ватром тешких митраљеца са Јаворка. Прво се упутио командант и неузнемираван прешао нормалним ходом читави брисани простор. Кад се он пребацио, онда сам ја кренуо, али нијесам успио да направим ни неколико корака, а већ су са Јаворка заштекали митраљеци. Срећа моја нијесу могли одмах да ухвате отстојање, па су стално мало подбацивали или пребацивали. Једини је излаз био смањити мету непријатељским нишанцијама и што прије се уклонити са ове чистине.

Одавде смо се упутили за Јаблан Брдо и чим смо тамо стигли, послали смо патролу ради повезивања са 2 ударним батаљонсм Зетског одреда и 2 ударним батаљоном Никшићког одреда, који се налазе негдје изнад Ноздара. Пошто смо упутили патролу за повезивање, спустили смо се мало доље у колибе под Јаблан Брдо и преноћили.

7 јун 1942 год.

У 6 часова изјутра упутили смо 20 бораца са командиром М. А. и политичким комесаром Ст. Б. са задатком, да поставе засједу на комуникацији између Липове Равни и Папратних Дола. Око 8 часова упутили смо извиђачку патролу у катун под Шишман, која се у подне вратила. Чују се неке мање борбе на сјевероисточној страни Живе. Још није ступила у акцију, према добијеном задатку, друга чета С. С. из батаљона Зетског одреда, која треба бочно да дјејствује са правца Војника. Због шуме и конфигурације терена наш задатак се мора свести, и уколико дође до ступања у акцију, на демонстративно отварање ватре на лијеви бок непријатеља. За извршење овога задатка наших 40 бораца су у непријатности, а истовремено се и одмарају на катуну, у колибама гдје смо провели и прошлу ноћ. Ако овдје останемо даље, мораћемо се снабдијевати храном путем реквизиције, јер је оно мало што смо имали већ на измаку.

Наша засједа код Папратних Дола, око 10 часова, заробила је 9 четника — сељака и заплијенила од њих 3 пушке, 3 бомбе, 140 метака и 16 оваца. Добра ствар, јер ћемо овим обезбиједити исхрану људства и за сјутра. Да би се сигурно обезбиједили месом, наши су реквирирали Лазару Курдулији 5 оваца, 8 кгр. сира и 10 кгр. скорупа, а мајка Сава Перковића даровала нам је 2 овце.

Западно од нашега логора — катуна око 19,30 часова појавила се једна патрола, која је пуцала и дозивала. Очигледно је било да су нас примијетили и траже везу. Нама је ово пуцање било сумњиво и нијесмо се одазивали, јер су се на овај начин обично повезивали четници. Упутили смо патролу у правцу гдје се појавила ова сумњива група, која се брзо вратила натраг са извјештајем да се тамо налазе борци из 2 ударног батаљона Н. Н. О. П. одреда, међу којима и неки Михаило Вукићевић.

Наша засједа са комуникације Никшић—Јаворак од Папратних Дола вратила се око пола ноћи.

Све заробљенике смо пустили, јер међу њима није било ниједног познатијег петоколонаша.

8 јун 1942 год.

Борци су се изјутра одмарали. За храну је обезбијеђено нешто меса, мало варенике, сира и скорупа. То смо добили од реквизиције.

Одредили смо и упутили патролу у правцу Шишмана, коју је у 11 часова напало једно четничко одјељење, које је још раније

било изашло горе на врх. Наши нијесу одговарали на ватру, већ су се повукли у шуму. У вези са појавом четника на врху Шишмана наредили смо повлачење свих наших бораца на сјеверну страну катуна у Гвозду. Овдје смо продискутовали што да се ради даље у вези са појавом четника, није ли у питању каква замка. Па да би се обезбиједили од изненађења, одлучили смо да се одавде неопажени извучемо и неколика километра даље смјестимо у сљедећи катун. Дуго послије нашег одласка, испод Шишмана четници су пуцали митраљезима, одозго, са врха. Кад смо стигли на предвиђено мјесто, доље, испод катуна у шуми, чула се велика ларма. Сви су изгледи да су се четници са Јаворка у споразуму са четницима од Пиштета припремали да нас опколе. У вези са свим овим, а с обзиром да нијесмо имали никакве везе са осталим својим јединицама, одлучили смо да се повучемо натраг. Имали смо да се враћамо око 25 км., најчешће беспућем. Људи су били неспавањани и чим би сјели да се мало одморе, капци су се сами спуштали на очи и већи број би почео одмах да спава. У Доња Брезна смо стигли у 21 час. За читаво ово вријеме дисциплина је била на потребној висини.

9 јун 1942 год.

Пошто смо преконачили у Доњим Брезнама, изјутра смо наставили пут за Миљковац. Од Горњих Брезана непријатељ надире са тенковима, а бацачима туче Заборје, Пејовића Поље и околину. Наши борци користе вријеме, неки спавају, а други се перу. Но, и поред овога, морамо да шаљемо извјесне дјелове батаљона на положај. У 12 часова одржали смо краћи састанак са борцима у батаљону. С обзиром на развој борбе и јачињу непријатељског притиска сваки час очекујемо наређење за евакуацију даље.

Данас сам добио писмо од Мила, из околине Невесиња, које ме много радује, јер нијесам знао да ли је жив или не. Од 18 до 19,30 часова одржали смо састанак батаљонског бироа.

10 јун 1942

Већ у 5 часова неколико авиона бомбардовало је источни дио Миљковца. На положају су почеле борбе. У 7 часова добили смо наређење да се постепено повлачимо у правцу Горанска. Све смо евакуисали и повлачимо се у реду на прве прихватне положаје. Међутим, јаке непријатељске колоне, у 10,30 часова, пробијају се поред ријеке Комарнице и онемогућавају нам повлачење, како је то било предвиђено, набацајући нас на, скоро непроходни, планински масив Закамена—Леденице. Непријатељске снаге, доље поред Комарнице, прати огромна комора, сигурно има од 350—400 натоварених мазги.

Непријатељски притисак је толико јак да се мора напустити и положај Варде, и ми се у 15 часова хитно повлачимо преко планине Закамена. Комора нам прави страховите неприлике. Коњи претоварени, падају у шкрипове и два су нам се већ сломила, так-

да, извјесне, ситније ствари морамо да бацамо. Ја стално неизмјенично носим, поред своје редовне опреме, сандук муниције, пушкомитраљез или слично. Људи су заморени, али ипак много не заостају. Наших 30 бораца отступило је заједно са 2 ударним батаљоном у правцу Голије. Са нама су учествовали у борби и батаљони Зетског одреда и заједно се повлачимо.

Ноћ нас је ухватила на катуну Леденицама. Ја сам се ту задржао да реквизирамо нешто стоке за храну. Пронашли смо 1 вола и 2 шиљежи, а потом смо наставили пут даље на сљедећи катун, гдје смо нашли свега око 15 бораца са замјеником политичког комесара Никшићког НОП одреда, другом В. Н., као заштитницу, док су сви остали били продужили према селу Смрчју. Овдје смо остали до зоре. Оно 2 шиљежи заклали смо за вечеру, а вола оставили да тјерамо даље.

(Наставиће се)

Саво К. Брковић